

BJÖRNFETT, n. 5. Se *Björnistler*.
BJÖRNFÄRIL, m. 2. Ett fjärilsslägte, hvars larv är Björnmasken. Bombyx rubi.
BJÖRNFLOKA, f. 1. Örtslägtet Heracleum.
BJÖRNFOTAD, a. 2. (om hästar) Som har långa skänklrar.
BJÖRNFÄLL, m. 2. Det afdragna skinnet af en björn.
BJÖRNHALLON, n. 5. Se *Björnbär*.
BJÖRNHELSEA, f. 1. (fig. fam.) Ovanligt stark, orubblig helsea. — *Syn.* Berghelsea.
BJÖRNHONA, f. 1. Hona af björnslägtet. Brukas i naturalhistorisk stil och i jägarspråket. Eljest vanligare Björninna.
BJÖRNHUD, f. 2. Den afdragna huden af en björn.
BJÖRNHUND, m. 2. Hund, dresserad till björnjagt.
BJÖRNHÅL, n. 5. (sjöt.) Benämning på fyrkantiga öppningar i en märs, på ömse sidor om masten, genom hvilka en del af det löpande godset far.
BJÖRNINNA, f. 1. Hona af björnslägtet.
BJÖRNIJESTER, n. 5. Fett af björn.
BJÖRNJAGT, f. 5. Jagt på björnar.
BJÖRNKAM, m. 2. Se *Kamblad*.
BJÖRNKLO, m. 3. pl. — *klor*. 1) Klo på en björnram. — 2) (bot.) Se *Käringtänder*.
BJÖRNLOKA, f. 1. (bot.) Se *Stråttor*.
BJÖRNMASK, m. 2. Se *Björnfjäril*.
BJÖRNMOSSA, f. 1. Ett slags löfmossa, allmän i skog och begagnad till stoppning och ugnsvastar. Kallas äfv. Kråkhvete, Skurmossa, Sopmossa, Pukhafra. Polytrichum commune.
BJÖRNMUFF, m. 2. Se *Björnskinns muff*.
BJÖRNMÖSSA, f. 1. Se *Björnskinns mössa*.
BJÖRNPAST, m. 2. I Wermland benämningen på en rätt af mjöl, blandadt i kaldblod och stekt.
BJÖRNRAM, m. 2. Nedra delen af frambenen på en björn.
BJÖRNSKALL, n. 5. Skall, föranstaltadt, för att fånga eller bortjaga björnar, som ofreda en trakt.
BJÖRNSKINN, n. 5. Det afdragna skinnet af en björn.
BJÖRNSKINNSMUFF, m. 2. Muff af björnskin.
BJÖRNSKINNSMÖSSA, f. 1. Mössa af björnskin.
BJÖRNSPJUT, n. 5. Ett slags spjut, som vid björnjagter begagnas. *Det var b., hvarmed Carl XII jagade björnar.*
BJÖRNSTJERNA, f. 1. Se *Nordstjerna*.
BJÖRNTASS, m. 2. Yttersta delen af en björnram, der klorna sitta.
BJÖRNUNGE, m. 2. pl. — *ungar*. 1) Unge af björn. — 2) (fig. fam. o. skämtv.) Liten oborstad, grof och ohöflig pojke.
BJÖRNVAKTARE, m. 5. 1) En, som vaktar björnar, hvilka äro inöfvade till allehanda konster och föras omkring, för att visas för allmänheten. — 2) (astr.) Stjernbildn Arcturus.
BLACK, m. 2. (t. *Block*) Ett slags fångseldredskap, bestående i en tung och tjock klump af trä eller jern, som sättes om benen på en fånge, för att hindra dess flykt. *Sätta b-en på någon, sätta någon i b-en.* *Hafva b. om benet.*
BLACK, a. 2. 1) Ljusröd, stötande i mörkgult. *Hjortar hafva b. färg.* *B. häst, b-a kor.* — 2) Urblekt och ful. Sägdes i denna bem. om hvad färg som helst. *Detta sidan har haft en vacker svart färg, men är nu gammalt och b-t.*

BLACK, m. 2. (pop.) Black häst.
BLACKIG, a. 2. (föga brukl.) Något black.
BLACKNKA, v. n. 1. (föga brukl.) Börja att blifva black.
BLACKSVART, a. 2. Sägdes om hästar, som hafva en blek svart färg.
BLAD, n. 5. 1) Benämning på växtdelar, som utgå från stjelkar och grenar, stundom äfven ifrån roten, i allmänhet tunna och utplattade, till form och färg mycket omvexlande, och bestående hufvudsakligen af två delar: stjelken och bladskifvan. Särskilta sådana slags blad äro: Örtblad, Rotblad, Hjärtblad, Blomblad och Kronblad, hvilka alla ses på sina ställen. B-en på träd kallas Löf. *Stjelken, basen, brädden, speisen på ett b. Enkelt b., som utgör ett enda helt stycke. Sammansatt b., som består af flera småblad. Aftaga b-en af en växt. Falla b-en.* (Fig.) *Uppåta sin säd i gröna b.,* förtära sitt förlag, innan man satt det tillämnade företaget i gång. — 2) a) Afviket stycke papper, utgörande antingen hälften af ett ark (helt blad), eller en fjerdedel deraf (kvartblad). — b) (i böcker eller häften) Hvarje viken, af två sidor bestående del af ett pappersark. *Bladen i en bok äro alltid hälften så många, som sidtalet utvisar. Vid läsning hoppa öfver ett b.* (Fig.) *Vända om b-et, ändra uppförande. B-et vände sig, lyckan förändrade sig. Taga b-et ifrån munnen,* säga sin mening rent ut. *Det är det vackraste b-et i hans historia,* det är hvad som mest hedrar hans minne, gör hans namn mesta ära. — 5) (på verktyg) Tunn, hård, vanligen jern, tvåsidig och stundom (för skärande verktyg) på en eller flera kanter hvass del. *B-et på en ära, en spade, en skäffel, en sked. B-et på en knif, en säg, en sax.* Se *Årblad, Skedblad*, m. fl. — 4) Mycket tunn, mjuk, smidig skifva af metall, vanligen gjord i ändamål att dermed belägga ytan af något annat, för att förvara det för luftens åverkan och gifva det utseende af samma slags metall. Brukas mest i sammansättningar, såsom Bladguld, Bladsilfver, &c., ell. Guldblåd, Silfverblad, &c.; se d. o. — 5) Tunn skifva i sammansättningen af vissa kroppar. — *Ss. B-form, -kant, -spets.*
BLADAKTIG, a. 2. Som till utseende liknar ett blad.
BLADARTAD, a. 2. Som både till utseende och ämne liknar ett blad.
BLADASKA, f. 1. Aska, bränd af blad, löf och vidsittande fint ris. Kallas äfv. Löfaska.
BLADBAKELSE, m. 5. Bakelse, som inuti är bladig, tillredd af Bladdeg; se d. o.
BLADBIHANG, n. 5. (bot.) Del af ett blad, som icke tillhör blad i allmänhet, utan endast undantagsvis.
BLADBILDNING, f. 2. 1) Bladens utveckling på en växt. — 2) Bladform.
BLADDEG, m. 2. Särskilt slags bakelsedeg, tillredd att användas till bladbakelse, af hvetmjöl, smör och ägg, men utan jäst.
BLADDRÄ, f. Se *Blåddra*.
BLADDRIG, se *Blåddrig*.
BLADFJÄLL, n. 5. (bot.) Litet fjällformigt blad.
BLADFORMIG, a. 2. Till formen lik ett blad.
BLADFORMIGHET, f. 3. Egenskapen att vara bladformig.
BLADFULL, a. 2. Som är rik på blad. — *Syn.* Bladig, Bladrik.
BLADFULLHET, f. 5. Egenskapen att vara bladfull.